

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1952/2018
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Николић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Братство“ из ..., коју заступа Државно правобранилаштво-Одељење у Зрењанину, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 406/18 од 22.03.2018. године, у седници од 17.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 406/18 од 22.03.2018. године, тако што се одбија као неоснована жалба тужене и потврђује пресуда Основног суда у Зрењанину П1. 469/17 од 30.11.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужилци на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 12.000,00 динара у року од 8 дана од пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1. 469/17 од 30.11.2017. године, тужена је обавезана да тужилци исплати 2.366,94 динара са законском затезном каматом од 21.08.2014. године до исплате, да на наведени износ уплати доприносе за тужилцу и накнади јој трошкове парничног поступка у износу од 34.800,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 406/18 од 22.03.2018. године преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев за исплату износа од 2.366,94 динара са каматом и доприносима. Тужилца је обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужилца је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку– ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18) и утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је користила годишњи одмор у јулу месецу 2014. године, а према исплатном листићу тужена је тужилци обрачунала накнаду плате за време коришћења годишњег одмора у нето износу од 49.954,31 динар. Тужилци је плата у месецима који су претходили годишњем одмору обрачунавана према броју радних сати, односно сати проведених на раду. Према налазу и мишљењу вештака, основница за обрачун накнаде плате за време коришћења годишњег одмора представља плату по сату проведеном на раду. Коришћењем ове методологије обрачуна накнаде плате, утврђено је да је тужилци по овом основу за јули месец 2014. године накнада за коришћење годишњег одмора исплаћена у мањем износу за 2.366,94 динара, који је првостепеном пресудом досуђен тужилци, с позивом на одредбу члана 114. Закона о раду.

Побијаном другостепеном пресудом преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужилце за исплату, из разлога што из садржине одредбе члана 114. Закона о раду произилази да запосленом припада право на накнаду зараде у висини просечне зараде за 3 односно 12 месеци, независно од броја радних сати, односно сати проведених на раду.

С обзиром на наведено, ревизијом тужилце се основано указује да је у другостепеној пресуди погрешно примењено материјално право.

Одредбом члана 114. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05... 32/13), прописано је да запослени има право на накнаду зараде у висини просечне зараде у претходна три месеца, у складу са општим актом и уговором о раду, за време одсуствовања са рада на дан празника који је нерадни дан, годишњег одмора, плаћеног одсуства, војне вежбе и одазивања на позив државног органа, док је према Изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“, број 75/14), који се примењује од 29.07.2014. године, прописано да у наведеним случајевима одсуствовања са рада, запослени има право на накнаду зараде у висини просечне зараде у претходних 12 месеци. Одредбом члана 106. истог закона, прописано је да се зарада за обављени рад и време проведено на раду састоји од основне зараде, дела зараде за радни учинак и увећане зараде.

Разлози које су судови дали у својим одлукама указују на различито тумачење наведених одредаба Закона о раду, односно различитој методологији обрачуна накнаде зараде запосленог за време одсуствовања са рада. С обзиром да висина зараде зависи пре свега од времена проведеног на раду, то и накнада зараде мора зависити од времена у коме је запослени одсуствовао са рада. Зарада, односно плата тужилце у конкретном случају, обрачуната је према броју радних сати проведених на раду, па се по оцени Врховног касационог суда и накнада плате за коришћење годишњег одмора има обрачунати на исти начин, према просечној заради, односно плати по радном сату, како је то правилно закључио првостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 416. ЗПП, одлучено је као у изреци.

У погледу трошкова овог поступка примењене су одредбе чл. 163. и 153. ЗПП, с тим што су ревизијски трошкови досуђени према опредељеном захтеву тужиле и то до висине накнаде за састав ревизије по АТ.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић